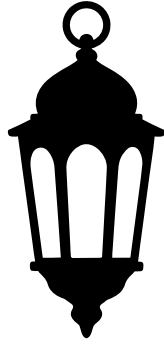

Syrový thriller
z anglického podsvětí

Jan Moran

**HLADINA
V PLAMENECH**

HLADINA V PLAMENECH

Jan Moran

NAKLADATELSTVÍ
EPOCHA

© Jan Moran, 2026

Cover art © Lukáš Tuma, 2026

Czech edition © Nakladatelství Epocha, Praha 2026

ISBN 978-80-278-0278-4 (print)

ISBN 978-80-278-1661-3 (ePub)

ISBN 978-80-278-1662-0 (mobi)

ISBN 978-80-278-1663-7 (pdf)

Mámě, která mě naučila milovat příběhy.

Oliver si dal první pivo v pajzlu, kde jeho otec skončil s podříznutým krkem.

Nebylo nic moc. Na patře mu zůstala surová hořkost po prvním napití a potom prázdnota v ústech.

Se zašustěním látky a trochu křivým úsměvem si ke stolu přisedla Nancy. Pokud věděl, bylo jí třináct. Oliver tušil, že v tuhle hodinu už měla za sebou dva až tři zákazníky a každému namluvila, že to bylo poprvé.

Její pasák ležel venku a dusil se vlastní krví. Nancy bez okolků otřela nůž do sukně. Hnědý flek se připojil k ostatním. „Napijem se spolu, fešáku? Dlouho jsem tě neviděla.“

Oliver se pousmál tradičnímu oslovení a kývl na hospodského. Ten se přišoural. Oliver dopil sklenici a položil ji na stůl.

„Máš prachy?“

Místo odpovědi položil na stůl minci. „Přines mi něco jiného. Tohle se nedá pít.“

Hostinský přinesl pivo bledé barvy s nízkou, skoro neznatelnou pěnou a vermut pro Nancy. Čekal, až dívka vytáhne odněkud čtvrták, než postavil sklenici na stůl a během toho ji pozoroval s napůl chtivým, napůl znechuceným pohledem. Špinavé hadry toho moc nezakrývaly.

Ťukli si a napili se. Oliver chvíli převaloval pivo po patře. Bylo hořké, jak mělo být, a z pěny vonělo moře. Lehká slanost zdůrazňovala chuť hořkých pomerančů. Po polknutí cítil měděnou chuť

mořské vody smíchané s krví. Z nápisu na bednách pochopil, že pije pivo z Islandu. Islandské pivo ještě nepil.

Hospodský měl kontakty na pašeráky, takže skoro každý den bylo k pití něco jiného. Putyka, chytře postavená v přístavu tak, že se k ní dalo zajet lodí, byla vyhlášená tím, že se v ní daly ochutnat nevídané věci. Na druhou stranu se dalo snadno přijít o život.

„Tvoje práce?“ zeptal se Oliver a kývl hlavou k nedovřeným dveřím. Škvírou bylo vidět temeno a část obličeje ohyzdného chlapa. Měl po celém obličeji jizvy po neštovicích, hrubě oholenou hlavu a doširoka otevřené oči. Vidět byla jenom bělma. Pod hlavou se v rudé kaluži odrážely lucerny zvenku. Meagles pásl holky, co ho Oliver pamatoval. Vypadalo to, že dneska s kariérou skončil.

„Jen jsem ho dodělala. Načnul ho ten úchyl, co předevčím uškrtil Dorri. Meagles ho chtěl stáhnout o prachy, jakože za náhradu.“ Pokrčila rameny. „Když jsem přišla, měl čtyři rány v břiše. Ani se moc nebránil, když jsem mu udělala novejš sestrh kolem krku.“

Napila se. „Stejně by do rána zhebnul. Aspoň jsem si vzala svůj služný.“

„On mu nechal prachy, jo?“ zeptal se Oliver a povytáhl obočí.

„Jasně že ne. Vzal si, co našel.“ Nancy se usmála a přes pár chybějících zubů vypadala na okamžik docela hezky. „Ale já věděla, kam si schovává to hlavní.“

„Takže slavíš,“ řekl Oliver s pohledem na vermut. Obyčejně do sebe Nancy lila pivo jako všichni.

„No jó,“ protáhla Nancy. Pila cokoliv, ale nejradši měla sladké.

Oliver hltavě dopil a třískl sklenicí o stůl. Pak mávl na hospodského o další. „Při té chuti bys nám měl platit za to, že to pijem,“ řekl mu, když pivo přinesl, předstíraje znechucení. „Jsou to chcanky.“

„Nikdo ti to nenutí, ludráku,“ opáčil nevzrušeně hospodský, sebral prázdnou sklenici a odešel.

Ve skutečnosti mu pivo docela chutnalo.

Nancy se rozhihňala. Vermut začínal působit. Oliver ji pozoroval. Když se smála, občas připomínala obyčejnou holku i přes všechnu tu špínu. Člověk by i zapomněl na nůž ukrytý někde pod záhyby flekatého sukna. *Ještěže jsme kamarádi*, pomyslel si.

ali si ještě pár sklenic a Nancy zesklelněly oči. Povídali si o všem možném.

Se skloněnou hlavou se najednou na Olivera zadívala pohledem, ze kterého neměl dobrý pocit. Sám cítil, že má už upito, a věděl, že se nálada bude horšit. Obvykle to tak bývalo.

„Chceš mě?“ zeptala se. Zvedl hlavu a pohlédl jí do obličeje, ale v jejích očích nebyl žádný výraz. Stejně tak se mohla ptát, jestli venku pořád prší. Jenom ruka s okousanými nehty svírající desku stolu nasvědčovala, že na Oliverově odpovědi záleží.

„Nancy..., víš, že jsme kamarádi. Nemám zájem. Seš fajn holka, nechme to tak.“

Nejdřív to vypadalo, že to Nancy nějak okomentuje, ale pak se ruka uvolnila.

„Vypadnem odsud,“ řekla najednou. „Půjdem k Francouzům, dneska to chci roztočit. Možná tam bude i nějaký napudrovaný fešák. A chci tancovat.“

Zvedla se z lavice a trochu se zapotácela. „A ty pojď se mnou, Ollie. Dneska platím, je to na malou Dorri. Ta štetka měla pěknou smůlu, že potkala zrovna takovýho parchanta, tak ať jí aspoň zapijem.“

Otočila se k Oliverovi zády a vyšla ven.

Oliver pokrčil rameny. V kapse měl ještě na dvě piva a věděl, že mu to stačit nebude. Na druhou stranu, Nancy byla problémová. Často se opila nebo zfetovala, vyprovokovala rvačku a pak ubližovala; sobě nebo ostatním. Uměla obojí. Oliver se snažil zamyslet, ale piva už bylo příliš. Bylo mu to jedno. Dopil, zvedl se a šel za Nancy.

Venku pořád přšelo. Meaglesova mrtvola už zmizela. Podle toho, jak to ve zdejších končinách chodilo, ji někdo stáhl z šatů a hodil do vody... nebo vyvařil na kliš.

Francouzská hospoda byla kus cesty, ale alespoň po cestě trochu vystřízlivěli. Bylo chladno, a přestože se zimní období chýlilo pomalu ke konci, jaro ve vzduchu ještě cítit nebylo. Nancy párkrát na mokřých dlažebních kamenech zakopla a upadla do bláta na ulici, pokaždé se však zvedla a vrávorala dál. Oliver ucítil jídlo z hospody, kolem které prošli, a zakručelo mu v žaludku. Měl hlad, jenže nechtěl říkat Nancy o peníze. Naposledy jedl někdy ráno; věděl ale, že pár dalších piv hlad zažene. Po cestě si moc nepovídali, Nancy byla zamlklá. Oliver přemýšlel, jestli se jí dotklo jeho odmítnutí, ale myslel si, že to byl jenom test, i když těžko říct, jaká byla správná odpověď.

Před francouzskou hospodou se válelo pár žebráků. Dveře byly zavřené a za špinavými okny prosvítalo žluté světlo. Oliver otevřel dveře a opatrně nahlédl dovnitř. Občas se stávalo, že někdo hodil do otevřených dveří flašku, tak se vyplatilo nejdřív se rozhlédnout.

Ve srovnání s pajzlem v přístavu šlo o větší lokál. Po levé straně bar, u kterého bylo narváno vojáky, propíjejícími poslední žold. Před nimi a napravo pár stolů a vzadu schody nahoru, kde se nacházely pokoje. V rohu hrála kapela o třech muzikantech pokus o baladu. Na malém place před kapelou se ploužily dva páry a občas do sebe v opilosti narazily. Hospoda hučela a muziku nebylo

moc slyšet, což produkci spíš pomáhalo. Ve vzduchu se vznášel kouř.

V podniku se dalo i ubytovat, pokoje ale využívaly hlavně místní šlapky. Dvě z nich zrovna seděly u stolu na klíně zákazníkům a nově příchozích si okamžitě všimly. Nepsaná pravidla byla jasná: Nancy si nemohla dovolit přijít do jejich revíru shánět kunčofta, přijít se s Oliverem napít ale mohla.

Shora hospody byly slyšet výkřiky předstírané slasti. Dva vojáci se tím směrem podívali; jeden objal druhého kolem ramen, něco mu zahulákal do ucha a oba se rozchechtali. Ve špinavém zrcadle za barmanem se jejich deformované obrazy šklebily a poskakovaly jako v rytmu oplzlé odrhovačky.

Jako doma, pomyslel si Oliver. Nálada se mu začala zlepšovat, jako obvykle, když přišel do hospody.

Sedli si do rohu hned vedle dveří. Nancy mávla na servírku, tak devítiletou hubenou umouněnou dívku, která běhala po hospodě a roznášela pití.

„Pro tebe zas pivo?“ zeptala se Nancy Olivera. „Já si dám bublinky. Ty mi dělaj moc dobře.“

„Jasně. Co tady vlastně mají?“

„Naposled, co jsem tady byla, tak to byly nějaký kukuřičný sračky. Sladký to bylo jak hovno z nutrie. Měla jsem z toho běhavku ještě týden. Od té doby se tady pivu vyhejbám.“

„Tak prima, že jsme šli zrovna sem, aspoň se dostanu z tý zácpy,“ řekl Oliver. Vtip nebyl moc dobrý, ale Nancy se zasmála. Vypadalo to, že se jí vrací dobrá nálada.

Přiběhla servírka a Nancy objednala pití – pro sebe láhev sektu, pro Olivera pivo.

Dívka se vrátila s tácem, na kterém balancovala láhev šumivého vína s dvěma skleničkami a korbel piva.

„Vzala jsem dvě skleničky..., kdyby třeba monsieur...“

„To bude dobrý, díky. Nech nás.“ Nancy zaplatila a hodila dívce spropitné.

Oliver mezitím otevřel sekt a nalil Nancy štědrnou dávku. Připili si. Pivo bylo bledé barvy, s absurdně bílou pěnou, sladší, ale překvapivě silné. Oliver měl pocit, že cítí citrusy. „To by šlo.“

„To doufám, fešáku. Půjdem tancovat?“

„Víš, jaký jsem dřevo.“

„Ale nekecej a pojď. Pivo si můžeš vzít s sebou.“

Než se ale stačili zvednout, uviděla Nancy někoho na schodech mířících směrem do pokojů. Oliver byl zády, takže jenom periferně zaznamenal postavu na vrcholku schodiště. Zničehonic si ho Nancy přitáhla a začala ho líbat.

Když se přestal dusit, cítil, že vzala jeho ruku a položila si ji mezi stehna. Pak se odtáhla, zabořila mu hlavu ke krku a pošepkala mu do ucha: „Dělej, že seš do mě udělanej. Ať mě ten hajzl nevidí.“

Oliver učinil, co mu bylo řečeno. Zhluboka vdechoval její pach. Byla cítit mořem a dehtem, potom a louží a zkaženým ovocem, tiskl se rty k jejímu krku a celkově se snažil vypadat, že nevnímá nic jiného. Po nějaké době dala Nancy najevo, že stačilo. Odtáhli se od sebe. Oliver se zhluboka napil.

„Teda, nevím, o co šlo, ale...“

Chtěl říct něco nejapného, ale zarazil ho Nancyin pohled.

„Radši drž hubu, Olivere, a poslouchej mě. To byl ten parchant, co oddělal Dorri. Je na mladý čiči. Když se domluvíme, můžem ho zkrouhnout. Ty půl, já půl, co ty na to?“

Oliver se opatrně rozhlédl. Seděli u stolu sami, další hosté seděli asi o čtyři yardy dál a zabývali se vzájemným osaháváním. U baru bylo pořád plno.

„Kam šel? On tě zná? Co je to vůbec za chlapa?“ zeptal se potichu.

„Šel ven. Myslím, že mě mohl vidět s Dorri kecat, ale do kšichtu jsme si nekoukali. Nevím, co je zač, ale má rád mladý masíčko. A má prachy. Proto si na něj Meagles chtěl došlápnout, když mu kvůli němu Dorri přestala vydělávat. Ale asi bude ostrej.“ Nancy mluvila rychle polohlasem a prskala při tom. Oči se jí rozsvítily očekávanou akcí.

„Tak co? Máš na to koule, fešáku?“

Oliver se zamyslel. Peníze by potřeboval, jako vždycky, ale věc byla riskantní. Chlapa pořádně neviděl, takže ho nemohl odhadnout. Podle toho, co říkala Nancy, vyřídil Meaglese čtyřmi bodnutími do břicha... a Meagles rozhodně nebyl chlápek na hraní. Informací bylo prostě málo. Navíc s Nancy ještě nikdy nepracoval.

„Uvidíme. Půjdu se mrknout, kterým šel směrem. Pak se na něj nalepíme a okouknem ho. Možná se na něj přeptáme a vymyslíme, jak na něj.“ Mrkl na Nancy a vstal. Trochu se zapotácel, opile se na ni usmál a nahlas prohlásil: „Počkej tady na mě, miláčku. Musím s pískem.“

Vyšel z hospody ven se skloněnou hlavou a koukal, kam šlape. Venku trochu zavrával, aby představení dodal na přesvědčivosti, a rozhlédl se. Zahlédl sloup na malém rynku před hospodou, kam se věšely oznámení o popravách a další vyhlášky, a dopotácel se k němu, zatímco si otvíral poklopec.

Opilost předstíral jen částečně; ztěžka se opřel levou rukou o sloup a začal močit. Úlevně si nahlas oddechl a začal se rozhlízet, jestli někde neuvidí záda návštěvníka hospody, kterého hledal. Sloup měl ideální polohu, viděl na všechny strany, navíc to vypadalo přirozeně.

V jedné ulici, vedoucí do centra města, zahlédl vzdalující se kabát. Těžko říct, jestli to byl muž, kterého hledal, každopádně už byl dost daleko. Vzdálenost by ale odpovídala době, která uplynula od jeho odchodu z hospody.

Když skončil, zapl se a rychle přemýšlel. Má se vracet pro Nancy? To nemělo smysl, mezitím by byl chlap v prachu. Potichu zaklel a kradmo se vydal za ním.

Ulice byly slizké svinstvem a mokré od deště, luceren bylo málo a svítily většinou tak napůl nebo vůbec. Podél domů se držely stíny, často ne zcela prázdné a bylo třeba se jim vyhnout. Pod lampami postávaly šlapky a rozhlížely se, kde by mohly ulovit zákazníka; když nějakého zahlédly, volaly na něj chraplavými hlasy a předváděly, co mohou nabídnout. Mohly tak upozornit muže před ním, že ho někdo sleduje.

Oliver na jednom místě odhadl, kam muž míří a průchodem mu nadběhl. Zalezl do stínu pod jeden z opuštěných stánkařských vozů na tržišti a pozoroval, jak muž vychází z ulice. Pach shnilých brambor a zelí mu plnil nos.

Chlap byl pořádný pořízek a v místní čtvrti by se jeho oblečení považovalo za luxusní. Čelo a oči mu zakrýval klobouk a měl husté tmavé vousy. Kabát měl zánovní a nohavice zastrčené do vysokých bot. Ty na ulici nemohly zůstat čisté, ale stejně vypadaly draze. Vykračoval si bezstarostně po zavřeném tržišti a zlehka pošvihával vycházkovou holí.

Oliver nechal muže přejít a sledoval ho dalších pět minut. Potom muž zašel do dveří, které mu po zazvonění otevřela služebná. Když za ním dveře zapadly, Oliver si vchod prohlédl. Na ryté tabulce stálo: „Pension pro svobodné pány“.

Odplivl si a rozešel se rychlou chůzí zpět k Francouzům.

Nancy byla pořád uvnitř a k bublinám si dala přinést viržinko. Oliver si přisedl, dopil svoje pivo a mávl na servírku. „Přines mi něco jinýho. Není to špatný, ale chtěl bych něco silnějšího. Klidně z láhve a klidně to může být dražší. Vid', Nancy?“ zeptal se.

Nancy jenom blahosklonně mávla rukou. Podle všeho mohl být pryč tak čtyřicet minut; z láhve sektu toho moc nezbyvalo, ale

zdálo se, že Nancy má výdrž. Rozhlédl se po okolí; jeho předchozí nepřítomnost nikoho nezajímala. Hospoda žila jako předtím, jen písnička se změnila na ryčný popěvek, při kterém tanečníci dupali.

Šmudla přinesla pití. Na tácu byla láhev a pár doutníků. Sundala láhev a položila ji na stůl. Oliver si mezitím vzal z tácu jeden doutník a strčil si ho do úst.

Nancy zaplatila a pod přimhouřeným obočím ho pozorovala. Čekala.

Oliver odkousl z doutníku špičku, vyplivl ji na zem, pak si podal ze stolu sirky a připálil si. Vdechl kouř a s vydechnutím si nalil pivo. Mělo zlatou barvu a slušnou pěnu. Ochutnal ho, převálil na jazyku a přemýšlel, jak chutná. Pořádně se napil a půl sklenice zmizelo.

„To je dobrý pivo, tohle. Vyvážený. Bublínky chybí, ale má to příjemnej dojezd. Kde to asi sebrali?“

Nancy obrátila oči v sloup. „Nech těch keců o tom pivě, prosím tě. Co to s váma chlapama poslední dobou kurva je? Před pár lety jste všichni lemtali, co bylo, a nikoho nezajímalo, jak je to vyvážený.“ Nancy se zašklebila, naklonila blíž a ztlumila hlas.

„Co ten parchant?“

„Sledoval jsem ho. Zdá se, že nějakou škváru má. Má slušný hadry i boty. Ale je dost narostlej a vypadá to, že se vyzná.“

„To jsem ti mohla říct taky,“ ušklíbla se Nancy, „Víš, kam šel?“

„Já ho ale předtím neviděl, nezapomeň. Ale jo, viděl jsem, kam zašel.“ Oliver se v klidu napil. Pivo mu chutnalo čím dál víc.

„Tak kam?“

„Počkej. Nej dřív se domluvíme, co s ním. Vevnitř s ním nic neuděláme, může tam bejt dost lidí. Navíc, ten hajzl bude pěkně tuhej na šhubání. Nosí hůl... Podle mě v ní má kudlu nebo něco.

Musíme vymyslet, jak ho ožrat nebo otrávit, než s ním skončím... A pak jak se zbavit mrtvoly. Nechci se zhoupnout jako minulej tejden Pancks.“

„Pankyho pověsili?! Jak to? Kdy?“

„Ve středu. Nějaká trhovkyně ho práskla.“

Nancy se podívala do láhve na stole a potáhla z viržinka. „Panky byl hodnej kluk.“

Oliver se zase napil a položil sklenici na stůl. Pokud věděl, na Pancksovi nebylo nic extra, ale řekl: „No, to byl. Ale nechal se chytit.“

Nakonec se domluvili, že budou chlapa pár dní sledovat. Ve dvou mělo být sledování snazší, mohli se střídát a zároveň nehrozilo, že by jim někde zmizel. Oliver se ve sledování vyznal, ale věděl, že Nancy je lepší. Dokázala se protáhnout malými otvory v plotech a bednění, využívat pavlače a průchody, o jejichž existenci neměl Oliver ani tušení. Navíc byla nenápadná; stejně vychrtlá, špinavá a hbitá jako ostatní děti v téhle čtvrti, mezi kterými se snadno ztratila. Oliver tak mohl udržovat delší vzdálenost, zatímco Nancy bude blíž.

Dopili svoje pití a dali si ještě pár na dobrou noc, pak se ale rozhodli, že bude lepší mít čistou hlavu a šli spát. Oliver zamířil do svého úkrytu ve sklepe opuštěného domu poblíž francouzské hospody a Nancy se vrátila do přístavu, kde pobývala v přístřešku vedle kabiny nákladního jeřábu.

V poledne se sešli na náměstí, odkud včera sledoval Oliver muže do jeho penzionu. Dali si rychlé jídlo v jednom ze stánků a Oliver Nancy ukázal, kde muž bydlí. Našli si pozice a začali se střídát na stráží poblíž.

V průběhu dne muž z penzionu neodešel, takže Oliver začal mít strach, že se odstěhoval už ráno, než přišli. Pak si ale všiml, že do penzionu a z něj chodí každou chvíli poslíčci se zásilkami. Někdy se jednalo o odrbané děti, vypadající stejně jako Nancy nebo mladší, někdy o lépe oblečené mladíky, kteří přibíhali a odbíhali. Nancy jednoho sledovala a zjistila, že šel na poštu; další se jí ztratil až daleko v lepší čtvrti, kam se bála vstoupit, protože by ji první strážník sebral za potulku. Domysleli si, že muž pracuje – ať už dělá cokoli – zevnitř.

Večer muž penzion konečně opustil. Bylo pološero, ale lampy ještě nesvítily. Kupodivu nepršelo, takže ulice stihly téměř uschnout. Odpadky se dál vršily na ulicích, zápach ale díky chladnému počasí nebyl nesnesitelný. Dalo se čekat, že časem zase začne pršet a všechno oteče do moře, jak má.

Muž se šel najíst do jedné z lepších restaurací, kam za ním ani Oliver, ani Nancy nemohli. Zřejmě měl dost peněz a v podniku se zdržel pěkné tři hodiny. Když vyšel, lampy už svítily a na ulici vrhaly dlouhé stíny. Nebe bylo jako obvykle zatažené, takže vidět bylo jenom na pár kroků.

Muž vypadal spokojeně, pokud se dalo soudit z jeho chůze, ale v žádném případě opile. Hůl, kterou si nesl, ťukala do dlažebních kostek s kovovým cinknutím pravidelně. Došel zpět do penzionu a služebná mu otevřela, tak jako předtím. Uplynulo pár vteřin a rozsvítilo se světlo lampy za jedním oknem v prvním patře; za deset minut zhaslo. Dalo se předpokládat, že host šel spát.

Oliver se sešel s Nancy a zamířili do hospody.

„Ten parchant nepije, nebo aspoň ne tak, aby byl dost vláčnej. Budem muset vymyslet něco jinýho,“ řekl Oliver, když se napil. Pivo byla standardní brečka a Oliver podezříval hospodského, že jde o slivky z předchozích dnů. Poměr cena–výkon byl ale v téhle čtvrti bezkonkurenční a jak Oliver, tak Nancy byli na místní

patoky zvyklí. Táhlo se to jako hlen. „Kdy oddělal Dorri? To jsou tři dny, ne? Počítám, že by si mohl brzo hledat novou holku na zábavu.“

Nancy se zamračila. „Myslíš, že bych měla zkusit dělat volavku?“

Oliver zakroutil hlavou. „Myslím, že jsi moc stará.“ Rychle dodal: „Teda pro něj. Vždyť víš... Kolik bylo Dorri?“

„To nevím,“ řekla Nancy, dopila hltavě svoje pivo a mávla na hospodského dvěma prsty. Oliver pochopil a dopil svoje. „Myslím, že byla o dva, možná o tři roky mladší než já.“

„Hm. No vidíš..., to je znát. Navíc tě možná budu potřebovat, a kdoví jestli je nejdřív neuškrtní, než si s nima užije. Jak vlastně víš, že to byl on, kdo Dorri sejmul?“

Nancy udělala obličej. Rozčepýřené hnědé, nazrzlé vlasy jí trčely do stran. „To si myslíš, že jsem taková kráva, abych ti to vykládala, kdybych si nebyla jistá? Říkala jsem ti, že nás možná viděl s Dorri kecat. Schovávaly jsme se před deštěm, kecaly o životě, o chlapci, znáš to. On odněkud vyšel, už nevím... Dorri ho uviděla první a vyběhla za ním. Znals jí přece, jak se vždycky před kunčoftama kroutila a špulila. Asi ho zaujala... Handlovali jako obvykle a pak s ní někam zmizel. Zhruba dvacet minut nato jsem se šla vyčůrat, jenže tam zrovna pracovala Minnie na nějakým dědkovi, tak jsem musela za fabriku. Víš kterou..., na provazy. Ten parchant mě nemohl vidět, šla jsem zadem... Viděla jsem ho, jak jí táhne za krk do kanálu. Pak se otočil, tak jsem ho viděla. Shodil jí do té díry, kam špagáti házou pazdeří. Potom normálně v klidu vypad, sebejistě zkurvysyn. Šla jsem se tam podívat. Krk měla rozmačkanej jak hadrák. Co bys asi tak řek, mohl to být on?“

„Hm,“ pokyvoval hlavou Oliver. To nevypadalo na mýlku.

„A musíme něco vymyslet rychle,“ dodávala Nancy, „brzy mi dojdou prachy. Jedinej, kdo je tady k něčemu jako pasák, je Casby..., ale ten svý holky moc mlátí. K němu se mi nechce.“

Problém s penězi si Oliver palčivě uvědomoval. Sám byl v podstatě bez prostředků a zajídalo se mu, že ho Nancy vlastně vydržuje. Snažil se, aby moc neutrátil, ale něco jíst a pít musel.

„Dobrá... Ještě zkusíme zítra, jestli se neožere. Třeba si jenom jeden den dal pauzu, kdo ví. Musíme být připravení... a dávat bacha na tu jeho hůl. Jsem si skoro jistě, že tam má schovaný železo.“

„Když to ani zítra nevyjde, musíme vymyslet něco jinýho. A jestli si půjde pro holku, musí někam k přístavu. Podle toho, co říkáš, si je shání sám a žádnou jsme do toho jeho penzionu jít neviděli. Takže až začne mít choutky, půjde někam sem, tady se dá sehnat všechno.“

Nancy se zamyslela. „Je fakt, že Dorri byla mladá a pěkná, ale rozhodně nebyla nejmladší. Meagles jí pásl alespoň půl roku. Jestli bude chtít ještě mladší, bude muset zajít k Zubu.“

Oliver ucítil mrazení kolem žaludku. U Zubu byla putyka, proti které byl podnik, ve kterém seděli, něco jako selská idyla. Lidé, kteří se tam scházeli, patřili na dno místní společnosti... nebo níž. Daly se tam koupit muži, ženy i děti nebo zvířata k jakémukoli použití včetně všech služeb, pomůcek a případného úklidu. Policajti tam nikdy nebyli. Putyku prý vedl čtyřsetlibrový plešatý Ir, který měl jenom jeden zub vpředu, trčící jako hnědý pahýl ven z jeho hnusného obličejce. Jeho vizáž dala podniku jméno, i když na žádném štítu nestálo. V rohu hospody byl dřevěný poklop, pod nímž tekla městský kanál, který ústila až do moře..., a každý den tímhle směrem některý z hostů odešel.

„Dobrá. Pro dnešek končíme a zítra na stejném místě. Nosíš s sebou furt tu svou kudličku, žejo?“

Nancy se krivě usmála a sáhla jako blesk do sukní. Před očima se Oliverovi objevila zahnutá čepel, připomínající velký dráp.

U střenky byly hnědé skvrny, které byly na blízkou vzdálenost zřetelně vidět. Nůž vypadal nebezpečně ostře.

„Neměj péči, fešáku.“

Na druhý den večer to vypadalo stejně jako předtím s tím rozdílem, že si muž nechal poslat i pro oběd. Přinesl ho slušně oblečený poslíček, nejspíš z lepší restaurace, na podnosu přikrytém poklopem. Oliver na dálku cítil vůni pečeně, která se zpod poklopu linula, a zakručelo mu v žaludku tak, že se obával, že to bude slyšet i na druhé straně ulice.

Do večera se kromě přicházejících a odcházejících poslíčků nestalo nic. Oliver s Nancy čekali, zda si muž objedná do pokoje i večeři, ale když se setmělo, vyšel ven a občasné ťuknutí jeho hole jim usnadňovalo sledování. Zamířil do lepší čtvrti; protože už byla tma, mohli Oliver s Nancy za ním. Zašel do restaurace, která měla čistá okna a k jednomu si sedl, takže na něj bylo zvenčí dobře vidět.

Nancy s Oliverem se potkali v přítmí naproti, kam zalezli pod opuštěnou verandu. Byl tam mokrá prach, krysí bobky a pavouci, což jim nevadilo. Měli dobrý výhled.

„Ten si žere, sviňák,“ poznamenala Nancy. Oliver přitakal. Bylo mučivé pozorovat, jak si muž pochutnával nejprve na polévce a pak na jakési pečené drůbeži. Rukama odtrhával maso a vkládal si ho do úst. U stolu seděl sám a na něm měl otevřenou láhev červeného, z níž si pravidelně doléval sklenici.

Čekání začínalo být nesnesitelné. Místo, které si vybrali, bylo pro pozorování ideální, ale nedalo se v něm moc hýbat. Po hodinu byli celí ztuhlí zimou a začínaly je bolet svaly. Hlad se změnil v tupou bolest v žaludku.

Muž dojedl a dopíjel víno. Pak zavolał obsluhu.

„Doufám, že už jde platit, nebo se tady z toho poseru,“ ucedila Nancy.

Ukázalo se, že muž si objednal dezert. Oliver zaúpěl. „Tohle už musí bejt kurva jeho poslední žrádlo, to není možný. Jestli si objedná další víno, kašlem na to, to tady bude sedět nejmíň další hodinu.“

Dezert byl naštěstí poslední objednávka. Muž dojedl, otřel si ústa plátěným ubrouskem, který pak zmuchlaný odhodil. Nechal si předložit účet buclatým hostinským v bílé zástěře, velkopanenským gestem zaplatil a hodil minci obsluhující dívce.

„Připrav se,“ pošeptal Oliver Nancy. Oba byli napjatí, vzrušení a svaly je přestály bolet.

„Jestli zamíří do přístavu, jde si pro holku. Co by tam jinýho dělal? Takový víno, jako pije tady, tam nikde nemaj... Zjistíme to na rynku u kašny... Jestli se vrátí domů, dá se doleva. Jestli půjde do přístavu, zkusíš mu nadběhnout, abysme viděli, kam zapadne. A jestli půjde k Zubu..., tak se potkáme někde tam.“ Oliver šeptal rychle a zbytečně, tohle všechno Nancy věděla. Plán probírali několikrát.

Muž vyšel z restaurace ven a postupoval vycházkovým krokem směrem k rynku, o kterém Oliver mluvil. Zdál se být v dobré náladě, hůl se spíš pohupovala, než že by narážela do dláždění. Když byli asi pět minut chůze od rynku, drobně se rozpršelo.

Kurva, pomyslel si Oliver. Obával se, jestli muže nezažene déšť do penzionu. Ten na rynku došel ke kašně, opřel se o její okraj a nahlížel do ní. Její hladinu čeřily kapky a Oliver nechápal, co tam muž pozoruje; podle toho, co věděl, z ní brali vodu místní trhovci a někdy se tam cachtaly děti nebo kachny. Občas nějaký chudák kachnu chytil a zakroutil jí krkem, aby měl večer co do žaludku. Poslední dobou se kašně kachny vyhýbaly.

Zdalo se, že muž je na vážkách. Rozhlížel se kolem, směrem k penzionu, kde byl ubytován, se ale nevydal. Nakonec se rozhodl, otočil se vpravo a zamířil do přístavní čtvrti.

Tak se mi líbíš, hajzle, řekl si Oliver. Sice ji neviděl, věděl ale, že Nancy viděla to, co on a teď už je na cestě k dalšímu bodu, kterým musí cizinec projít, pokud chce jít do přístavu. Bude tam dříve než on a zase mu nadběhne, až uvidí, kudy se muž vydá.

Sledování pokračovalo. Muž nyní šel docela svižně, zdálo se, že mu vydatná večere slehla. Oliver měl co dělat, aby mu stačil a neprozradil se. Kočičí hlavy se začaly zase lesknout a okolní svět se rozpíjel do záblesků luceren, lámajících se v padajících kapkách deště.

U dalšího kontrolního bodu Oliverovo srdce zaplesalo; vypadalo to, že muž zamířil k jedné z běžných přístavních hospod, poblíž kterých se vyskytovaly mladé šlapky. Bylo by to dobré místo na přepad, zvlášť pokud bude dotýčný zaměstnán příjemnou činností. Pak se ale neznámý otočil a zabočil do jedné z ulic vedoucích k Zubu. Oliver měl pocit, jako by se rázem ochladilo; to místo bylo vážně příšerné. Uvědomoval si ale, že Nancy pochopila to, co on a že už je na cestě. Neměl jí ani jak dát vědět, pokud by se rozhodl akci zrušit. Vydal se tedy opatrně dál.

Čtvrť ještě víc zpustla a luceren výrazně ubylo. V koutech se váleli žebráci bez přístřeší, přikrytí jen kusem lepenky a vedle sudu s hořícím mazutem souložil vychrtlý stařec s asi padesátiletou ženou. Měla vykasanou sukni a v předklonu se opírala o nějaké harampádí. Stařec se trhavě pohyboval jako v transu a přerývaně dýchal; žena vypadala lhostejně. V hořícím sudu syčely dopadající kapky.

Oliver se nedržel tak blízko, aby muži, kterého sledoval, viděl do obličeje, zdálo se mu ale, že si cestu a okolí užívá... jeho chůze se stala ještě svižnější a skoro připomínala taneční kroky. Oliver

v duchu viděl úšklebek v černém plnovousu, doširoka otevřené oči a rozšířené chrčpí.

Pomalů se blížili k Zubu. Oliver zuřivě přemýšlel, kde se tam dá schovat. Tuhle část města znal jen trochu a navíc jen ve dne. I teď trochu ztrácel orientaci, uličky se kroutily a proplétaly a chvílemi měl dojem, že jej neznámý vodí sem a tam. Doufal, že Nancy je v pořádku a že bude znát cestu zpět.

Několik minut muže dál opatrně sledoval. Vyhnul se jen náhodou dvakrát člověku, který byl na hlídce; jednou kvůli neopatrnému zakašlání, podruhé kvůli odlesku jakési cetky na kabátu. Došlo mu, že po cestě jsou rozmístěni hlídači, kteří patří k Zubu.

Zub. Dovnitř se nikdy neodvážil, to místo bylo na ulici známé, přestože nefungovalo příliš dlouho. Co věděl, bylo, že muž si svůj úlovek pravděpodobně někam odvede. Zub byla jedna raťejna bez pokojů, ale na druhou stranu byl obestavěný přístěnky a kůlnami, kde se nacházelo zboží, které bylo na prodej. V nich se jistě nějaké místo pro zábavu klientů našlo, samozřejmě za příplatek.

Muž došel na roh ulice, úhlopříčně k němu byl rohový vchod k Zubu. Dveře byly jako vždycky zavřené; to, co se tam odehrálo, tam také zůstalo. Před dveřmi nikdo nestál a ocouzenými okny nebylo vidět dovnitř. Přešel ke vchodu. Bylo vidět, že je zde návštěvníkem poprvé. Přehodil si hůl do levé ruky a vzal za kliku, ale dveře nepovolily. Zaklepal koncem hole na dveře, nic se však nestalo.

Oliver ho pozoroval ukrytý za povaleným sudem z druhého rohu ulice, kam příkrčený přeběhl. Úkryt to byl mizerný, ale v tuto chvíli musel stačit. Oliver věděl, že vlevo od dveří je černé táhlo, které je třeba stáhnout k sobě; to rozezní zvonek uvnitř a dá signál portýrovi, který si návštěvníka nejdříve prohlédne okénkem. Dveře byly silné a dvojité, klepání až dovnitř neproniklo.

Muž zaváhal, ale pak si všiml zařízení a hned pochopil jeho účel. Přehodil si hůl zpět do pravé ruky a levačkou zatáhl. Za okamžik se ozvaly tlumené zvuky odsunované špehýrky a zpoza ní se nezřetelně objevil obrys hlavy.

Návštěvník sáhl do vnitřní kapsy kabátu a cosi řekl, ale na vzdálenost od místa, kde se ukrýval Oliver, mu nebylo rozumět. Hlas navíc překrýval stále houstnoucí déšť. Oliver byl už docela promočený a na ulicích se začaly tvořit louže. Muži déšť nevadil: jeho kabát vypadal, že jej chrání dobře.

Špehýrka zapadla zpět na své místo a následoval zvuk rezavého železa třoucího se o železo, který byl i v dešti dobře slyšet, pak se dveře otevřely. Muž vstoupil dovnitř. Dveře se zavřely a závo-
ra zajela na své místo.

Oliver rychle přemýšlel. Nancy, kde je sakra Nancy?! Potichu zapískal jako krysa. Byl to jejich signál. Vzápětí se ozvala odpověď z jednoho z přístěnků stojících na boku Zubu. Snažil se proniknout očima deštěm, ale Nancy neviděl. Rozhlédl se: ulice se zdála být prázdná. Snad si ho nikdo nevšimne. Rychle přeběhl k přístěnku. Šlo vlastně jen o otevřenou kůlnu se střechou, která jej částečně chránila před deštěm. Jednu stěnu tvořila zeď Zubu a zbytek byl otevřený prostor. Vítr nesl déšť dovnitř. Pří-
střešek pravděpodobně sloužil k ustájení koní nebo ke krátkodobému přeložení zboží. Na dlouhé uskladnění se nehodil, protože by zboží někdo okamžitě ukradl... nebo by se rozuteklo.

Tady, Ollie,“ zasyčela Nancy odněkud pod podlahou. Rychle si klekl a začal hledat, kde je. Tma byla čím dál hustší a světlo z luceren dopadalo do přístěnku jen slabě. Déšť mu stékal z mokrých mastných vlasů do obličeje a do očí. Po

chvíli šátrání pochopil, že podlaha je tvořena silnými prkny, mezi kterými jsou na prst silné mezery. Zjistil, že na jednom místě se pod ně dalo vrazit prsty a zatáhnout, prkna se zvedla jako padací dveře a odhalila vnitřní prostor o rozměrech asi šest stop široký a čtyři hluboký.

„Dělej, zalez,“ prskala Nancy, také celá zablácená a mokrá. Oliver si domyslel, že se musela plazit těžko přístupnými kouty, aby měla čas najít tuto skrýš. Splhlé vlasy a obličej měla plné pavučin a špíny, kterou pomalu rozpíjela voda. Oliver sklouzl vedle ní a potichu zavřel poklop. Mezi prkny tvořícími strop jejich úkrytu zvolna padala voda.

Krčili se ve tmě, poslouchali svůj dech a kapání vody z oděvů na hliněnou podlahu. Oliver přerývaně dýchal do ohbí lokte, aby nebyl jeho dech slyšet. Z jejich těl a šatů vzlínal zápach potu a špíny, který rychle plnil stísněný prostor.

Oliver nahmatal Nancy a chytil ji za rameno. Přiblížil ústa k jejímu uchu a zašeptal: „Fajn, jsme tady. Co teď? Jestli nás tu chytí, jsme mrtví.“

Na okamžik se zdálo, že Nancy neodpoví, ale pak zašeptala zpátky. „Musíme počkat, uvidíme. Když jsem sem běžela, obhlédla jsem ty kůlny. Kus odsud je jedna zamčená, kde mají zavřený holky... nejspíš. Slyšela jsem pláč. Je to tak sto dvě stě yardů tímhle směrem.“ Nancy ve tmě ukázala rukou. „A... a vedle ní je taková bouda,“ zašeptala. Pak potichu vzlykla, naprázdno polkla a potáhla nosem. Chytila Olivera za ruku. Šeptala ve tmě.

„Moc jsem toho neviděla, ale... Olivere, to je hrozný... hrozný. Mají to na... to s nima... Myslím, že si je tam berou, když mají náladu, a...“ Nancy nedokázala dokončit větu. Ruka se jí třásla a nebylo to jen chladem. Olivera to vyděsilo. Nancy nebyla žádná trasořitka. Předevčírem ji viděl podříznout krk chlapovi, který ji pásł na ulici, a ani u toho nemrkla.

Nancy byla k smrti vystrašená a to byl problém. Nutně ji potřeboval, a ať už tam ten chlap měl v úmyslu dělat cokoli, jestli se teď Nancy sesype, skončí oba špatně. Nevěděl, co teď. Místo bylo hlídané, to bylo jasné. Původně si myslel, že budou chlapa ze Zubu sledovat, až odejde se svojí objednávkou, jenže teď to vypadalo, že jejich plán byl od začátku naivní. Chlap vešel dovnitř bez potíží, to znamenalo, že měl uvnitř známé nebo měl doporučení... nebo obojí. Podle toho, jak naložil s Dorri, čekal, že bude chtít využít budou, o které Nancy mluvila..., což bylo riskantní. V Zubu a okolí chtěl být co možná nejkratší dobu.

Dobrá, tak tedy akci odvolají. Vzpomněl si na hlídky, které ho cestou sem minuly jen náhodou. Jestli je někdo viděl, jak zalézají pod podlahu, nejspíš právě dávají dohromady pár ostrých chlapů a vyberou je z téhle díry jako olejovky z plechovky.

Jestli je někdo viděl... Zbytečná úvaha. Pokud ano, jsou prostě vyřízení, není co řešit. Ale nahrávalo jim, že tu pořád nikdo není. Takže co teď? Mají hned zmizet? Silně po tom toužil. Nejraději by rozrazil ten zatracený poklop a běžel až zpátky k Francouzům, kde by si sedl a dal si pivo nebo dvě. Pivo. Kurva! Myšlenky se mu zase rozutíkávaly.

Fajn, vyjděme z toho, že o nich nikdo neví. Co bude nejlepší? Cizinec je uvnitř, bůhví jak dlouho tam bude... A pro co si vlastně přišel? Jestli si přišel pro holku, brzo si ji půjde vyzvednout. Oliver pochyboval, že by měl cizinec po dobré večeři chuť konzumovat něco uvnitř Zubu.

Horečně zvažoval různé možnosti. *Mysli, ksakru, mysl!* Jestli si ten chlap přišel pro něco jiného než pro děvku, může tam být různě dlouho. Jenže nemůžou čekat věčně. Dvě hlídky, které potkal, mohly být neopatrné jen proto, že se právě střídaly, nebo proto, že se zrovna rozpršelo a šly si obléknout něco do deště. *Ne, je to horší,* uvědomil si; po příchodu cizince, který evidentně

byl na místě nový, se jistě hlídka upozorní, že mají dávat pozor. Opatření pro případ, že by byl cizinec nasazený agent a na cestě byli policisté. Oliver věděl, jak se to dělá. Tohle nevymysleli dobře, sakra... Fakt ne. K Zubu neměli ani páchnout.

Jeho úvahy přerušil zvuk, který už dnes slyšel, bylo to odsunování rezavé závory. Pak se ozvalo zabouchnutí znovu zavíraných dveří a kroky, které se přibližovaly. Po pár vteřinách se změnil zvuk kročejů na dutý, když vstoupily na prkennou podlahu, pod níž se schovával Oliver s Nancy. Zdálo se, že jdou dva muži. Jeden hovořil a z nejdřív nezřetelných slov se staly věty. Hlas měl středně posazený, podlézavý tón a mluvil rychle jako prodavač ryb, jehož zboží už pomalu začalo zapáchat. „Budou spokojenej..., to u nich nemaj. Můžou cokoli, máme...“ Hlas přehlušily kroky, když vstoupily nad jejich hlavu.

Oliver zadržel dech a stiskl ruku Nancy, která byla vedle něj ztuhlá jako on. Čas zamrzl. Na nekonečně dlouhý okamžik měl Oliver pocit, že se kroky zastavily, čekal, že se poklop zvedne.

Hlas pokračoval nezměněným tónem, ale nebylo mu rozumět. Kroky šly dál a zvuk monologu se vytrácel v šumícím dešti. Byla chvíle vypadnout.

„Ted? Nancy? Nancy, co je, sakra, s tebou? Vypadneme?“ Oliver šeptal co nejbliž Nancyina ucha. Pak mu došlo, že ještě ven nemohou.

„Ne, počkej, musíme počkat..., až se ten druhý vrátí. V týhle slotě zaleze nejspíš hned do hospody... a my vystřelíme. Budem zdrhat jak o život.“

Zdálo se, že Nancy nevnímá. Oliver jí dál tiskl ruku. Měl dojem, že mu stisk opětuje, ale nic neříkala. Čekali další minuty, Oliver neuměl odhadnout, jak dlouho. V duchu přemýšlel, kudy poběží a jak dlouho jim to bude trvat. Doufal, že Nancy bude schopná ho vést. Dešť stále sílil a od moře se zvedal vítr, který

hnal víc a více kapek směrem do přístřešku. Byli čím dál mokřejší. Opět zaslechli zvuky přibližujících se kroků.

Chlap, který předtím vedl hosta, se ploužil zpátky. Cestou cosi drmolil, ale nebylo mu pořádně rozumět. Vítr šuměl a hvízdal mezi prkny.

Oliver napjatě čekal na zvuky, které už znal. Konečně! Kov o kov, skřípnutí dveří. Zabouchnutí. Kov o kov. Čas vypadnout.

Oliver zatřásl Nancy a zašeptal: „Jdeme na to. Zvednem to, potichu, pak vymajznem. Poběžíme u stěn. Žádný zastavování, žádný ohlížení..., ale opatrně. Jestli si zlomíme nohu...” nedokončil.

Na nic nečekal a pomalu se zvedl. Rameny začal nadzdvíhat poklop nad sebou. Oči si mezitím zvykly na temnotu, pozoroval, jak rozšiřující se škvírou dopadalo kalné světlo do prostoru, kde se ukrývali. Náhle si uvědomil, že Nancy mu nepomáhá. Podíval se vedle sebe a střetl se s ní pohledem. Její doširoka otevřené oči byly černé, zornička vyplňovala skoro celé oko. Zírala na něj.

„Olivere..., já nemůžu jen tak zmizet. Tys to neviděl... Já je tam nemůžu nechat. A nemůžu ho nechat, aby si vzal někoho do té boudy..., prostě nemůžu.“

Oliverovi se začal zvedat žaludek. Přemýšlel, jestli si Nancy dělá legraci, ale nevypadala na to. Došlo mu, že cesta zpět bude daleko nebezpečnější než cesta sem. S její pomocí měl jakous takous šanci..., bez ní vůbec žádnou.

Znovu se skrčil a sklopil tak poklop. „Nancy..., tohle asi není dobrý nápad. Jak to chceš provést? Vůbec se tu nevyznám. Jestli nás ještě nezmerčili, všimnou si nás hned, jak tady začnem šmejdít. Chceš toho hajzla zabít? Fajn, já taky. Ale co pak?”